

KAPITOLA PRVNÍ

Pro Chris Taylorovou – tak si totiž momentálně říkala – se vše, co dnes musela udělat, už stalo rutinou. Vstát sice musela mnohem dřív, než by se jí líbilo, potom ale jako obvykle rozmontovala a uložila na místo všechna obvyklá noční bezpečnostní opatření. Byla sice hrozná otrava to všechno večer chystat jen proto, aby to hned ráno zase uklidila, ale chvilka lenivění za její život opravdu nestála.

Po téhle každodenní povinnosti Chris nastoupila do nenápadného sedanu – byl už pěkných pár let starý, ale neměl žádné větší šrámy, kvůli kterým by bylo snadné si jej zapamatovat – a celé hodiny a hodiny jela. Přejela tři významnější hranice – to mezi státy – a nespočet hranic bezvýznamných mezi okresy, a i když dosáhla správné vzdálenosti od místa, kde bydlela, pro jistotu stejně postupně zavrhlá několik měst, která cestou míjela. Jedno bylo moc malé, z dalšího vedly jen dvě cesty, tamto zas vypadalo, že do něj nikdo nejezdí, a tak nebyla šance, že by tam mezi davy turistů neupoutala něčí pozornost navzdory tomu, že udělala všechno pro to, aby vypadala co neobyčejnější a ničím na sebe neupozorňovala. Poznamenala si ale pár míst, kam by se mohla chtít později vrátit – obchod s potřebami pro svařování, obchod s armádními přebytky a farmářský trh. Blížila se sezona broskví, takže by si měla udělat zásoby.

Pozdě odpoledne konečně dorazila na rušné místo, kde nikdy dříve nebyla. Dokonce i veřejná knihovna tu dnes praskala ve švech.

Knihovny měla ráda. Veřejné a neplacené připojení bylo vždycky těžší vystopovat.

Zaparkovala u západního křídla budovy, daleko z dohledu kamery, umístěné nad vchodem. Uvnitř byla většina počítačů zrovna zabraná a kolem postávalo pár lidí, kteří čekali, až se uvolní místo, a tak se šla trochu porozhlédnout. Zalezla si do oddělení biologie a hledala, co by jí zaujalo. Zjistila ovšem, že už přečetla všechno, co by se jí mohlo hodit. Vyhledala tedy nejnovější knihy od svého oblíbeného autora špiónážních románů, bývalého příslušníka speciálního námořního komanda, a k tomu přibrala pár podobných titulů. Když si šla najít nějaké dobré místo, kde by počkala, až se u počítačů trochu uvolní, pocítila vinu – jako obvykle. Krást v knihovně bylo tak nevkusné! Ale zařídit si v knihovně členství nepřicházelo v úvahu z mnoha důvodů. A ona měla pocit, že díky tomu, co se v těch knihách dočte, by mohla být o něco víc v bezpečí. A když měla volit mezi vinou a nebezpečím, dávala přednost pocitu provinění.

Ne že by jí rozumově nebylo jasné, že to z devadesáti devíti procent nemá smysl – bylo vysoce nepravděpodobné, že by jí jakákoliv fikce mohla být opravdu užitečná –, ale veškerým odborným dostupným materiálem založeným na faktech už se dávno prokousala. A když nemohla čerpat z těch nejlepších, spokojila se s nejhoršími. Když neměla *něco, cokoliv*, z čeho by mohla čerpat, panikařila. A při svém posledním podobném lovu v obskurních zdrojích něco praktického navíc přece jenom vyčetla. Už to zahrнула do své rutiny.

Usadila se do vybledlého křesla v zastrčeném koutku, ze kterého dobře viděla na kóje s počítači, a předstírala, že si čte vrchní knížku ze své hromádky. Z toho, jak někteří z těch, kteří počítače zrovna používali, měli své věci rozházené všude po stole – jeden z nich si dokonce sundal boty –, poznala, že tam budou ještě dlouho. Nejslibněji vypadala kóje, v níž byla dívka s vystresovaným pohledem a s hromadou knih z dopo-

ručené četby. Nevypadalo to, že brouzdá po sociálních sítích – vážně si vypisovala tituly a autory, které jí vyplivnul vyhledávací systém. Zatímco čekala, skláněla Chris hlavu ke knize, opřené v ohybu levé ruky. Žiletkou schovanou v pravé ruce šikovně odřízla magnetický proužek z hřbetu knihy a strčila ho do mezírky mezi sedadlem a opěradlem křesla. S předstíraným nezájmem se přesunula k další knize z hromádky.

Když se dívka vydala hledat další zdroje, Chris už byla hotová a romány měla v batohu. Dávala si pozor, aby nepůsobila dojmem, že spěchá, na volné židli ale byla dřív, než si kdokoli z kolem postávajících všiml, že svou šanci právě prošvihl.

Kontrola mailů zabrala asi tři minuty.

Vždycky potom musela jet zase čtyři hodiny – pokud to tedy zrovna nebrala oklikami –, aby se dostala zpět do dočasného domova. Pak samozřejmě bylo třeba znovu nachystat zabezpečení na noc, než mohla konečně jít spát.

Den určený na čtení mailů byl vždycky dlouhý...

Mezi jejím současným životem a tímhle mailovým účtem nebyla sice žádná spojitost – žádná stejná IP adresa, žádné zmínky o konkrétních místech či jménech. A hned jak si poštu přečetla, a když to bylo potřeba, odpověděla, vypadla ze dveří a ujížděla z města, aby mezi sebe a ono místo dostala co nejvíce kilometrů. Jen pro jistotu.

Jen pro jistotu se stalo Chrisinou mantrou. Žila život, kdy se na vše musela přehnaně připravovat, ale, jak si často připomínala, bez té přípravy by nežila vůbec žádný život.

Bylo by hezké, kdyby nemusela podstupovat takové riziko, ale peníze jí také nemohly vydržet věčně. Většinou to řešila tak, že si našla nějakou podřadnou práci v menším podniku, nejlépe v nějakém, který se moc neprezentoval v online světě, ale taková práce jí zajistila peníze jen na to nejnnutnější – na jídlo a na nájem. Nikdy ne na podstatnější věci, jako jsou falešné doklady, laboratorní zařízení a chemikálie. Takže se

internetu úplně vzdát nemohla, protože právě zde občas objevila klienta, který jí umožnil získat další věci, které chtěla a potřebovala. A pak dělala všechno pro to, aby k ní nová práce nepřivedla pozornost těch, kteří chtěli, aby přestala existovat.

Poslední dva mailové dny nepřinesly své ovoce, takže teď měla radost, že na ni čekala zpráva. Radost tedy trvala asi tak dvě desetiny vteřiny, než si přečetla adresu odesílatele.

l.carston.463@dpt11a.net

Použil skutečnou mailovou adresu, kterou bylo možné vystopovat k jejím bývalým zaměstnavatelům. Vstaly jí chlupy na zátylku a tělem jí začal proudit adrenalin – *uteč, uteč, uteč*, jako by jí křičel v žilách –, jedna její část byla ale pořád schopná žasnout nad jeho arogancí. Vždycky znovu a znovu ji překvapilo, jak nedbalí uměli být.

Ještě tu nemůžou být, přesvědčovala se a vyděšenýma očima pročesávala místnost, aby našla muže s příliš širokými rameny v tmavém obleku, s vojenským sestřihem, kohokoli, kdo by se k ní blížil. Přes tabulky skla viděla své auto a *zdálo se*, že s ním nikdo nemanipuloval... ne že by ho celou tu dobu sledovala.

Takže ji znovu našli. Nemohli ale vědět, *kdy* se rozhodne zkontrolovat si maily. To až pověřivě nechávala na náhodě.

V tuhle chvíli se už v nějaké šedé kanceláři spustil alarm, možná v několika kancelářích, dokonce se snad někde i rozblíkala červená světla. Určitě existoval nějaký protokol, který se aktivoval při vystopování téhle IP adresy. A ruku do ohně by dala za to, že budou mobilizovány celé jednotky. Ale i kdyby použili helikoptéry – a ta možnost tu rozhodně byla –, měla pořád ještě pár minut. Dost na to, aby se podívala, co Carston chce.

Předmět zněl *Unavená z útěku?*

Hajzl.

Kliknutím zprávu otevřela. Nebyla dlouhá.

Změnili jsme strategii. Potřebujeme tě. Pomohla by neoficiální omůlka? Můžeme se setkat? Nežádal bych tě o to, ale jde o životy. O hodně, hodně životů.

Carstona měla vždycky docela ráda. Přišel jí lidštější než většina ostatních kravaťáků pracujících pro Oddělení. Někteří z nich – hlavně ti v uniformě – byli vyloženě děsiví. Což bylo asi dost pokrytecké hodnocení, vzhledem k tomu, co bývalo její prací.

Takže samozřejmě chtěli, aby kontakt navázal Carston. Věděli, že je osamělá a vyděšená, a tak vyslali starého přítele, aby se cítila v bezpečí. Dávalo to smysl a nejspíš by neměla problém to prokouknout i sama, ale neuškodilo, že stejná taktika byla použita v jednom z románů, které ukradla.

Dovolila si hluboký nádech a třicet vteřin soustředěného přemýšlení. Nejdůležitější teď byl další krok – dostat se z knihovny, z tohoto města, z tohoto státu, co nejrychleji to půjde – a rozhodnout se, jestli to bude stačit. Byla její momentální identita stále bezpečná, nebo nastal čas se znovu přemístit?

Jenže tyhle kroky mařila představa Carstonovy nabídky.

Co když...

Co když by tohle vážně mohl být způsob, jak je donutit ji nechat na pokoji?

Co když její *jistota*, že je to past, pramení z toho, že je paranoidní a čte moc špionážních románů?

Pokud by ta práce byla hodně důležitá, třeba by jí na oplátku vrátili život.

Nejspíš ne.

Ale stejně, nemělo smysl předstírat, že Carstonův mail nedostala.

Odpověděla tak, jak si myslela, že chtěli, i když plán měla v hlavě zatím jen v hrubých obrysech.

Jsem unavená z hodně věcí, Carstone. Tam, kde jsme se poprvé setkali, ode dneška za týden, v poledne. Pokud s tebou uvidím někoho dalšího, zmizím, a tak dále a tak dále, znáš to. Tak nedělej hlouposti.

Vzápětí byla zase na nohou a mizela rychlou chůzí, kterou dovedla k dokonalosti. Navzdory svým krátkým nohám vypadala uvolněnější, než ve skutečnosti byla. Odpočítávala v duchu vteřiny, zvažovala, jak dlouho by trvalo helikoptéře přiletět z DC až sem. Samozřejmě by mohli uvědomit místní složky, ale to nebyl jejich styl. Neměl výsledky, které požadovali, a tihle lidé skutečně nebyli trpěliví. Byli zvyklí dostat to, co chtějí, ve chvíli, kdy to chtějí. A ji už chtěli mít mrtvou tři roky.

Tenhle mail nemohl být změna jejich strategie. *Byla* to past.

Musela předpokládat, že to tak je. Paranoia, to, jak si vytýčila hranice svého světa, byl důvod, proč ještě dýchala.

Ale byla tu část jejího mozku, která začala hloupě doufat...

V téhle hře, kterou hrála, byla v sázce jen maličkost, to věděla. Jen jeden život.

Jen její život.

A tenhle život, který chránila, byl jen to a nic jiného: *život*. Nejobyčejnější z obyčejných. Jedno bijící srdce, jeden pár rozpínajících se a smršťujících se plic.

Byla naživu a tvrdě bojovala, aby to tak zůstalo, ale během temných nocí občas uvažovala, za co vlastně bojuje. Stojí kvalita života, kterou si udržuje, za všechnu tu snahu? Nebylo by *uvolňující* jenom zavřít oči a nemuset je už znovu otevřít? Nebylo prázdné černé nic o něco svůdnější než ta neústupná hrůza a neustálá dřina?

Jen jedna věc jí bránila odpovědět *ano* a využít jednoho z těch tichých a bezbolestných únikových východů, které se jí nabízely. Až příliš rozvinutá soutěživost. Na medicíně jí posloužila a teď ji udržovala při životě.

Nenechá je *vyhrát*. Neposkytne jim tak jednoduché řešení jejich problému. Nakonec ji asi dostanou, ale pořádně se při tom nadřou. A taky ztratí hodně krve.

Teď byla v autě, šest bloků od nejbližšího vjezdu na dálnici. Přes krátké vlasy měla tmavou kšiltovku, většinu obličeje jí zakrývaly široké pánské brýle a její hubenou postavu maskovala veliká mikina. Obyčejnému pozorovateli by nejspíš připadala jako kluk.

Lidé, kteří ji chtěli mrtvou, už ztratili dost krve. Zjistila, že se usmívá, když si na to vzpomene. Bylo zvláštní, jak jí poslední dobou zabíjet lidi nevadilo, jak ji to uspokojovalo. Začala žíznit po krvi, což byl paradox, když o tom uvažovala. Pod jejich vedením strávila šest let a za celý ten čas se jim ani nepodařilo ji zlomit, proměnit ji na někoho, kdo si svoji práci užívá. Ale tři roky na útěku před nimi změnily hodně věcí.

Věděla, že by se jí pořád nelíbilo zabít někoho nevinného, a byla si jistá, že tohle se nezměnilo a ani nezmění. Někteří lidé v jejím oboru – *bývalém* oboru – byli psychopati, ale ráda si myslela, že právě to byl důvod, proč nikdy nebyli tak dobří jako ona. Jejich pohnutky byly špatné. Nenávisť k tomu, co dělala, jí dala sílu to dělat lépe.

V rámci jejího nového života šlo v zabíjení o vítězství. Ne v celé válce, jen jedné malé bitvě za druhou, ale pokaždé to byla výhra. Srdce někoho jiného přestalo bít, její bilo dál. Někdo si pro ni přišel, ale místo kořisti našel dravce. Hnědého samotářského pavouka, neviditelného ve své pavučině.

Tohle z ní udělali. Zajímalo by ji, jestli jsou aspoň trochu pyšní na svůj úspěch, nebo jestli jen litují, že ji dost rychle nezadupali do země.

Když měla za sebou pár kilometrů na dálnici, ulevilo se jí. Její auto byl oblíbený a běžný model, na dálnici s ní teď byly tisíce naprosto stejných vozidel, a ukradené poznávací značky vymění hned, jakmile najde vhodné místo. S městem, které zrovna opustila, ji vůbec nic nespojovalo. Minula dva výjezdy a pak sjela na tom třetím. Pokud by chtěli zablo-

kovat dálnici, nemohli mít tušení, kde to udělat. Pořád byla schovaná. Pořád byla v bezpečí.

Jet rovnou domů v tuhle chvíli samozřejmě nepřicházelo v úvahu. Zpáteční cesta jí zabrala šest hodin, kroužila po různých dálnicích a silnicích, neustále kontrolovala, jestli ji někdo nesleduje. Když se konečně dostala zpátky do svého pronajatého domku – což byla architektonická obdoba toho, čemu by se v případě auta řeklo stará kraksna –, už napůl spala. Uvažovala, že si udělá kafe, zvažovala výhody koferinového povzbuzení vykoupeného vynaloženou prací, a rozhodla se, že to s posledními zbytky energie překoná.

Vyplazila se po dvou rozviklaných schodech na verandu, automaticky se vyhnula shnilému kusu dřeva na levé straně prvního schodu a odemkla dva zámky na ocelových bezpečnostních dveřích, které sem nainstalovala hned v prvním týdnu, kdy se sem nastěhovala. Stěny – jen dřevěná konstrukce, sádrokarton, překližka a vinylový obklad – neposkytovaly dokonalou úroveň zabezpečení, ale narušitelé vždycky nejdřív zkoušeli dveře. Vypovídala o tom statistika a potvrzovala to její zkušenost. Mříže na oknech taky nebyly nějakou nepřekonatelnou překážkou, ale stačily na to, aby obyčejného zlodějíčka přiměly zaměřit se na nějaký snazší cíl. Než vzala za kliku, zazvonila na zvonek. Tři rychlá zmáčknutí, která by pro kohokoli, kdo by ji sledoval, vypadala jako jedno dlouhé. Zvuk westminsterských zvonů byl jen mírně utlumen tenkými zdmi. Rychle vešla do dveří – se zatajeným dechem, jen pro jistotu. Neozvalo se žádné tiché křupnutí rozbitého skla, takže vydechla a zabouchla za sebou dveře.

Zabezpečení domu vymýšlela celé sama. Profesionálové, o jejichž práci se zajímala původně, měli vlastní metody, žádný z nich ale neměl její schopnosti. Ani autoři různých románů, které teď používala jako příručky. Vše ostatní, co potřebovala vědět, mohla najít na YouTube. Pár součástek ze staré pračky, mikrokontrolér, který si objednala online, nový zvonek a pár dalších věcíček, a měla nastraženou solidní past.

Zamkla za sebou dva zámky a zmáčkla nejbližší vypínač u dveří, aby rozsvítila. Byly tam další dva vypínače. Prostřední z nich byl nefunkční. Třetí, ten nejdál od dveří, byl připojený ke stejnému drátu s nízkým napětím jako zvonek. Stejně jako zabezpečení a dveře i vypínače byly o několik desetiletí novější než cokoli jiného v malém předním pokoji, který fungoval jako obývací, jídelna a kuchyňka dohromady.

Všechno zůstalo tak, jak to tu nechala: zanedbaný levný nábytek – nic dost velkého na to, aby se za to mohl schovat dospělý člověk –, prázdné police a stůl, žádné ozdoby ani obrazy. Sterilní. I s vinylovou podlahou barvy avokáda a hořčice a hrbolatým stropem to tam pořád vypadalo jako malá laboratoř.

Možná to tak působilo kvůli tomu pachu. Pokoj byl tak čistý, že by narušitel ten zápach jako z obchodu s příslušenstvím pro údržbu bazénů pravděpodobně přisuzoval čisticím prostředkům. Ale pouze pokud by se dostal dovnitř, aniž by spustil její zabezpečovací systém. Pokud by ho totiž spustil, neměl by dost času si všimnout detailů v pokoji.

Zbytek domu byla jen malá ložnice a koupelna, přímo naproti předním dveřím, v cestě nebylo nic, o co by zakopla. Zhasla světlo, aby si ušetřila cestu zpátky.

Skrz jediné dveře vklopýtala do svého pokoje a jako náměsíčná, prakticky téměř po paměti nachystala všechna opatření. Skrz žaluzie do místnosti pronikalo dost světla – červených neonů z benzinky naproti přes ulici –, takže lampičku ani nerozsvěcela. Nejdřív naaranžovala dva dlouhé péřové polštáře na vršek matrace manželské postele, která zabírala většinu pokoje, do neurčitého tvaru lidského těla. Pak pod povlečení zastrkala uzavíratelné plastické sáčky plné falešné halloweenské krve. Zblízka krev nebyla moc přesvědčivá, ale ty sáčky tam byly pro útočníka, který by rozbil okno, odhrnul žaluzie a z toho místa vystřelil. Za pološera ve světle neonu by nebyl schopný rozpoznat rozdíl. Potom hlava – maska, kterou použila, byla další nákup z halloweenského vý-

prodeje, parodie na jakéhosi bezvýznamného politika, která měla ale docela realistickou barvu pleti. Trochu ji vycpala, aby odpovídala velikosti její hlavy, a přišla k ní levnou hnědou paruku. To nejdůležitější, tenký drátek, natažený mezi matrací a konstrukcí postele, byl ukrytý v nylonových pramenech vlasů. Stejný drátek vedl skrz polštář, na kterém ležela hlava. Natáhla prostěradlo, potom deku, vytvarovala ji, a pak do sebe zatočila roztržené konce obou drátků. Kdyby se hlavy byt jen lehounce dotkla nebo trochu strčila do těla z polštářů, drátky by se rozpojily.

Odstoupila a znovu si návnadu prohlédla s přivřenýma očima. Nebyl to její nejlepší výkon, ale *vypadalo* to, jako by v posteli někdo spal. I kdyby narušitel nevěřil, že je to Chris, stejně by musel spící tělo zneškodnit, než by se ji vydal hledat.

Jen si sundala džínsy, byla moc unavená na to, aby se převlékala do pyžama. Takhle to stačilo. Popadla čtvrtý polštář a zpod postele vytáhla spacák. Přišly jí větší a těžší než obvykle. Dotáhla je do malé koupelny, hodila je do vany a udělala jen to nejnnutnější. Nebude si mýt obličej, jen si vyčistí zuby.

Zbraň a plynová maska byly pod umyvadlem, schované za hromadou ručníků. Přetáhla si masku přes hlavu, utáhla řemínky, pak překryla dlaní filtr a nadechla se nosem, aby zkontrolovala utěsnění. Maska se jí správně přisála k obličejí. Vždycky to tak bylo, ale nikdy si nedovolila, aby jí stereotyp nebo únava přiměly tenhle krok vynechat. Zbraň položila na držátko na mýdlo na zdi, kam na ni z vany bez problému dosáhla. Tu zbraň nijak zvlášť nemilovala – oproti civilistům střílela docela dobře, ale jako profesionálové to neuměla. Neobešla by se ale bez ní. Věděla, že jednou nepřítel její systém odhalí a potom budou mít lidé, kteří si pro ni přijdou, plynové masky taky.

Vlastně byla překvapená, že ji její triky zachraňovaly už tak dlouho.

Se zavřenou nádobkou pohlcující chemikálie zastrčenou za ramínkem podprsenky se dověkla ty dva kroky zpátky do ložnice. Klekla si k vět-

racímu otvoru z pravé strany postele, který nikdy nepoužívala. Mřížka, která jej zakrývala, nebyla tak zaprášená, jak by měla, horní šroubky na ní byly napůl vyšroubované a spodní chyběly úplně, ale byla si jistá, že nikdo, kdo by se díval oknem, by si těchto detailů nevšiml anebo by nepochopil, co znamenají. Sherlock Holmes byl asi jediný člověk, u kterého se *nebála*, že se ji pokusí zabít.

Povolila horní šroubky a odložila mřížku stranou. Pár věcí by bylo okamžitě zřejmých komukoli, kdo by se do průduchu podíval. Zaprvé, jeho zadní strana byla utěsněná, takže už nefungoval. Zadruhé, velký bílý kyblík a velké balení baterií sem zjevně nepatřily. Nadzdvihla víko kyblíku a okamžitě ji přivítal stejný chemický zápach, který prostupoval celým předním pokojem, takže ho skoro nevnímala.

Natáhla se do tmy za kyblíkem a vytáhla nejdřív malé podivné udělátko s cívkou, kovovými výběžky a tenkými drátky, potom skleněnou ampulku velikosti svého prstu a nakonec gumovou rukavici. Umístila solenoid – zařízení, které získala z rozebrané pračky – tak, aby jeho výběžky byly napůl ponořené do bezbarvé tekutiny v kyblíku. Dvakrát těžce zamrkala, snažila se zůstat ve střehu. Tohle byla ta choulostivá část. Na pravou ruku si natáhla rukavici, pak si vytáhla nádobku zpoza ramínka podprsenky a držela ji připravenou v levé ruce. Rukou v rukavici opatrně zasunula ampulku do drážek, které do výběžků vyvrtala přímo k tomuhle účelu. Ampulka zůstala těsně pod povrchem kyseliny, bílý prášek v ní byl bezpečný a neškodný. Kdyby se ale proud, který proudil mezi drátky, které byly tak slabě spojené na posteli, přerušil, impulz by způsobil, že by se solenoid uzavřel a sklo by se rozbito. Bílý prášek by se proměnil v plyn, který nebyl ani bezpečný ani neškodný.

Bylo to vlastně stejné opatření, jaké měla v předním pokoji, jen vedení drátků bylo jednodušší. Tuhle past měla nastraženou, jen když spala.

Vrátila zpět rukavici a mřížku a pak se s pocitem, který na to, aby se mohl nazývat úlevou, nebyl dostatečně intenzivní, doplahočila zpět do

koupelny. Dveře stejně jako průdouch by mohly někoho tak bystrého jako pan Holmes varovat – měkké gumové vložky po jejich okrajích rozhodně nebyly nic standardního. Neutěsnily koupelnu od ložnice úplně, ale poskytly by jí čas.

Napůl padla do vany, pomalu se zhroutila na svůj nadýchaný spacák. Chvilí jí trvalo, než si spát v masce zvykla, ale teď už na to ani nepomyslela a vděčně zavřela oči.

Zavrtala se do nylonového kokonu, vrtěla se, dokud se jí tvrdý čtvereček iPadu neuvelebil na kříži. Byl připojený k prodlužovací šňůře, která získávala elektřinu z obvodu v předním pokoji. Kdyby elektřina zakolísala, iPad by začal vibrovat. Ze zkušenosti věděla, že to stačilo na to, aby ji to vzbudilo, i když byla tak unavená jako dnes večer. Taky věděla, že by dokázala nádobku, kterou měla stále připravenou v levé ruce a přitisknutou k hrudi jako medvídko, otevřít a zašroubovat na místo na plynové masce za méně než tři vteřiny, i když by ještě napůl spala, byla ve tmě a zadržovala dech. Nacvičovala to mnohokrát a taky si to otestovala při třech krizových situacích, které *nebyly* nácvik. Přežila. Její systém fungoval.

I když byla vyčerpaná, musela si hlavou nechat proběhnout špatné věci ze svého dne, aby jí dovolila upadnout do bezvědomí. Byl to hrozný pocit vědět, že ji zase našli – jako fantomová bolest po amputované končetině, nebyla připojená k žádné skutečné části jejího těla, byla prostě *tam*. Taky nebyla spokojená se svou odpovědí v mailu. Vymyslela ten plán příliš rychle na to, aby si jím byla jistá. A donutilo ji to jednat rychleji, než by chtěla.

Občas, když se vrhneš po hlavě na chlapa se zbraní, zaskočíš ho. Její oblíbenou taktikou byl sice útek, momentálně ale neviděla možnost, jak se vyhnout té *druhé* alternativě. Možná zítra, až se její unavený mozek restartuje.

Obklopená svou ochrannou pavučinou spala.